

ВСЕВОЛОД ДАНИЛЕВИЧ

**Вірші Ю. Бобошка
(переклад віршів Н. Данилевич)**

ЛІСОВА СПІВУНКА

П'єса на дві дії

**Авторизований переклад з
російської мови п'єси Вс.
Данилевича
(«Попрыгунья – Стрекоза»)**

КИЇВ - 1985 р.

ДІЙОВІ ОСОБИ

БАБКА-СПІВУНКА

ЖУК

КОНИК

МЕТЕЛИК - (Пістрянка - Кокетка)

МУРАХА

ПАВУК

МУРАШКИ

ПРОЛОГ

Галявина. Початок весни. Бабка будує собі хатку. Осторонь лежить декілька деревин. Бабка бере їх і прилаштовує до стіни, наспівуючи веселу пісеньку.

ПІСНЯ БАБКИ - СПІВУНКИ

Збудую добру хату я,
Велику і простору,
Щоб лісова моя сім'я
Прийшла с юди до столу.

Високі вікна я зроблю

В моїй чудовій хаті,
Щоб сонця світ, який люблю,
Сіяв весь день в кімнаті.

Не треба розкоші мені -
До смаку Бабки простір.
Але бажаю, щоб завжди
Були в хатині гості.

Раптом з-за лісу чути страшенний галас. Бабка занепокоєна, припиняє роботу. Дивиться вона у бік лісу і бачить: біжить звідтіля, що є сили, закоханий горбатий Павучок - хрестовичок.

ПАВУК. Ой! Ой! Ой! Рятуй, дорогенька Бабко-Співунко! Захочай! Укрий! За мною погоня!
Ой! Скоріше!

БАБКА - СПІВУНКА. Хто? Ну хто за тобою женеться? Кому ти потрібен?

ПАВУК .Старий чорний Крук! Він вже близько!

БАБКА-СПІВУНКА. Стрибай мерщій у ямку, я її для погребя викопала.

(Бабка ховає Павучка до погребка. Тільки він сховався, як над галявиною пролетів величезний чорний Крук. Коли він зник, Бабка вилазить зі схованки, роздивляється навкруги і подає Павучку знак, що небезпека минула.)

БАБКА - СПІВУНКА. Вилазь! Він вже пролетів.

ПАВУК. (Вилазячи з ямки) Фу – у - у- у! Пронесло! Давненько він за мною ганяється. (Вслід Круку) Даремно силкуєшся, старе опудало! Я маленький, але дуже спритний. Мене так просто не візьмеш! Ха - ха! (Бабці) Дякую тобі, дорогенька! Ніколи цього не забуду! Дай я обійму тебе!

БАБКА - СПІВУНКА.(Відсахнулася) Не треба! Йди собі! Бач, скільки мені ще будувати...руки до всього не доходять...Співунка знову взялася за роботу.

ПАВУК. Ну, працюй, працюй! Як добудуєш, в гості прийду! Дружити будемо!

БАБКА - СПІВУНКА. Ото ще! Шукай собі інших друзів.

ПАВУК. Чув я, що ти потоваришувала з Коником і Метеликом - Пістряркою...

БАБКА - СПІВУНКА. Ну то й що?

ПАВУК. Знайшла з ким товаришувати. Один уявляє, що він чемпіон! Ха-ха! Нікчемний хвалько!... А Пістрянка... Тільки і робить, що дивиться у дзеркальце... Нікого, крім себе, не бачить. Кокетка і є кокетка. Дрібненькі в них душі. Тільки про себе і думають.

БАБКА - СПІВУНКА. Ти вже краще помовчи!

ПАВУК.. Мало ти мене знаєш.

БАБКА-СПІВУНКА. Ой, і знати не хочу!

ПАВУК. Ну і даремно. Я за добро завжди плачу добром! За мною не пропаде. Я не те, що твій кум Жук. От від нього добра не чекай.

(Вбігає стурбований маленький мурашка.)

МУРАШКА. Тітонько Співунко ! Тітонько Співунко!

БАБКА-СПІВУНКА. Що там скоїлося?

МУРАШКА. Мурашки захворіли! Захворіли братики мої! Допоможіть! Животики у них болять! Шкода їх.(Плаче). Це все я...я винен...Я їх нагодував сушеним мухомором...

БАБКА-СПІВУНКА. Йдемо! Йдемо скоріше! Бідні Мурашки!

Співунка кидає роботу і біжить з Мурашкою.

ПАВУК. (Услід їм) Бач, яка...добренька! Лагідна...Всіх вона лікує, всім допомагає...Ух-х-х! Не терплю! Духу її не перенешу! Аж у самого починаються кольки у животі. Ну, та нічого. Пограйся, попустуй трішечки, співунко, а восени... Побачимо, що буде восени... Ха-ха-ха!

ЗАТЕМНЕННЯ

ДІЯ ПЕРША

КАРТИНА ПЕРША

Весна. Травень – місяць. Квітуча галявина. Рівчачок. Через нього прокладено місток. Атмосфера радісна, святкова. Вона знаходить своє зображення в музиці.

На галявині стоїть декілька хатинок, в них проживають Коник, Метелик Пістрянка і Жук. Кожна домівка чимось відрізняється одна від одної. Домівка Жука, на противагу іншим, велика, з височенною огорожею.

Ранок. Все прокидається. Виплигнув зі свого житла Коник. Бігає підтюпцем навколо галявини, потім плигає через перешкоди.

КОНИК. (Співає)

Не потрібен тим курорт,
Хто безмірно любить спорт !
Біг підтюпцем – оце так!
Будеш дужим, як Спартак.
І комасі, і блошиці
Спорт потрібен як водиця.
Він дає нам спритність,
Крильцям нашим міцність.

(З'являється Мураха)

КОНИК. (Не припиняючи бігу) Хо-хо! Фізкульт – привіт! Як вчора зіграли? Га? Здорово! Давно такої гри не було. Наші Коники обіграли ваших Термітиків ! Хо-хо! Кубок за нами!

МУРАХА . Ну це ще як сказати!... Дві гри попереду.

КОНИК. Що там говорити, все ясно! Та ви не хвилюйтеся. Краще підтюпцем навкруги мурашника... лікує нерви.

МУРАХА. Кого найбільше не терплю, так це хвальків! У нашій мурашковій родині таких не буває. Що лікує нерви, так це ранішня прохолода, благодать та тиша. Люблю вашу галявину! Хороше тут ...Проте чогось не вистачає...Лише не можу збагнути чого?

КОНИК. Ну як же... зрозуміло... пісень нашої красуні Співунки .

МУРАХА. Так-так! Саме її і не вистачає... Вона мені зараз так потрібна! Мене послали... Ні,ні... Нехай це буде сюрприз.

КОНИК. Знову якийсь концерт? Та дайте їй перепочити! А ось і вона! Наша люба лісова співунка!

МУРАХА. Звідкіля це ви так ранесенько?

БАБКА - СПІВУНКА. Ранішній концерт. Дуже просили для маляток. Комашок. Та хіба ж їм відмовиш? Ой! Вони так раділи. І я з ними разом. Приємно. Ля-ля-ля! І ранок... Див осижний... Так хороше... Здається все співає... І я ... Ну як же не заспівати? Ля-ля-ля! Ля-ля-ля! (Танцює)

(З'являється Жук-Олень. Так його прозвали за розкішні роги. Він тягне за собою старовинне крісло. Зупинився біля місточка, боїться ступити на нього. Шукає броду. Перебрів, поставив крісло, сів на нього, ледве дихаючи.)

МУРАХА. Що це ви тягнете?

ЖУК. Як що? Крісло-ліжко. Роздобув. Випадково... Старовинне... Важке!... Ж-Ж-Ж-Жах!

(Всі роздивляються крісло. Співунка продовжує свій танок.)

КОНИК. Так... Певно дорога річ...

ЖУК. Ще б пак... Ж-ж-ж-жах!

БАБКА-СПІВУНКА. (Скаче до крісла). Ха-ха-ха! Що це ти вигадав, кумасю? Ти його і в дім не затагнеш. Ха-ха-ха!

ЖУК. (Образливо) Не твоя турбота! Тобі б в се стрибати, танцювати. Зрання... Заняття не знайдеш.

БАБКА - СПІВУНКА. А чого ж мені не пурхати, якщо пурхається? Ля-ля-ля! Ля-ля-ля!

МУРАХА. Радіє вона.

ЖУК. Чому-у-у!

МУРАХА. Ну-у-у... Взагалі.

БАБКА - СПІВУНКА. Всьому. Сонечку, травинкам, росинкам. (Плигає, скаче, співає)

Я- Бабка – співунка,
Я - Бабка – стрибунка,
Співаю у лісі весь день.
І друзі завжди мене
Просять до себе,
Бо знаю багато пісень!

ЖУК. Пусте!.. Від твоїх співів вуха в'януть. Спокою немає.

КОНИК. А в и затуляйте вуха. Мені особисто до вподоби її співи. Слухаю її з задоволенням. І ось... Мураха - також...

МУРАХА. Так, так! Лишаю свій колектив - і до вас. Спеціально її послухати. Дуже добре співає... І танцює... Професійно!

ЖУК. Таке вигадаєте. Ж-ж-ж-жах! Та ви у цьому нічого не петраєте. А ще беретесь судити. Смішно...Вона і справді подумає про себе хтозна-що... теж мені...Артистка ...

КОНИК. А що?

БАБКА - СПІВУНКА. Артистка? Ні! Я просто так...

ЖУК. Так,так...Самодіяльність! Ж-ж-ж-жах!

КОНИК. Що значить це ваше «жах»? Ось ми організуємо концерт. Тоді побачите, як її всі люблять.

ЖУК. Тільки подалі від цієї галявини.

КОНИК. (Співунці) Саме на цій галявині! Вся моя команда прийде. Ви знаєте, мені в голову прийшла чудова думка. Я вам буду акомпанувати на скрипці.

БАБКА - СПІВУНКА. О, як чудово! (Жуку) Приходь на концерт, куме. Ми тебе посадимо на почесному місці.

КОНИК. Приходьте,приходьте...зі своїм кріслом.

ЖУК. Ні, звільніть мене від цього. Наслухався. Я краще біля телевизора крісло по ставлю. Моя прабабка не любила співів... Значить , і я... Не повинен їх любити...

ПІСНЯ ЖУКА

Можна ж-жити –
Не туж-жити,
Без пісень і танців.
Було б що у хаті їсти,
Як прокинувсь вранці.

Я ж-жую,ж-жую,ж-жую,
Наче б то співаю.
Ам-ам-ам, ам-ам-ам.
Все я буду їсти сам !
Ам-ам-ам, а м-ам-ам,
І нікому не віддам!
Краще пісні я не знаю,
А ні в лісі, а ні в гаю!

КОНИК. Ой-ля-ля! Боюся, друже, що вас чекає самотня...

МУРАХА. Так,так. Старість.

КОНИК. Саме так.

ЖУК. Йди, йди... Давай звідси! Вітрогон!

КОНИК. (помітив Павучка) Ну, ось! З'явився! Стоїш і підслуховуєш.

ПАВУК. Гадаю: непристойно втручатися у чужу розмову.

МУРАХА. Непрстойно мовчки з'являтися і підслуховувати чужу розмову.

ПАВУК. Ось який ви...знову я винен... Мене скривдити не важко. Я маленький, беззахисний. Краще запросить мене на ваш концерт.

БАБКА-СПІВУНКА. Я задля всіх співаю. .кому це приємно.

ПАВУК. Мені це дуже приємно!

КОНИК. От і неправда! Чесніше кажіть прямо... Ну, ось як Жук.

ПАВУК. Жук! Жук... Хе-хе! (Відводить Коника убік) Та він вас навколо пальця обведе, плює він на вас всіх. Натерпитеся від нього.

КОНИК. Не смійте так казати про наших сусідів...

(З'являється Метелик – Пістрянка. В руці вона тримає дзеркальце. Милується собою. За чудову , яскраву в роду її прозвали Пістрянкою – кокеткою.)

МЕТЕЛИК. Про що ви так голосно сперечаєтесь? З добрим ранком!

КОНИК. А ви, Пістрянка - кокетко, як завжди проспали.

МЕТЕЛИК. Ну й що? Ваші постійні суперечки...

БАБКА - СПІВУНКА. Чудовий ранок... Тру-ля-ля-ля! Схід сонечка. Тру-ля-ля-ля!

МЕТЕЛИК. І нічого не буде, коли воно зійде і без мене. І потім , я не можу так рано вставати... Ці квіти...(Перелітає з квітки на квітку, вмивається росою, підфарбовує вії, губи, упорядковує зачіску). Їх так багато біля моєї спальні... Від них такий дурманний ,п'яний аромат. (Дивлячись на Павука). А цьому що тут потрібно? Навіщо він на нашій галявині?

КОНИК. Ну ось...прийшов...Не гнати ж його... Хоча я з задоволенням прогнав би...(До залу) Дуже неприємна особа!

ЖУК. (Підводячись з крісла) Ви тут погомоніть, а я піду. У мене справи.

МУРАХА. Які там у вас справи! Ось взялися б й громадський місток відремонтували б. Ви по цій стежці більше за всіх ходите. І завжди щось тягнете за собою.

ЖУК. Мені що, більше всіх потрібно? Мій батько казав...

КОНИК. Знаємо , знаємо, що говорив ваш батько.

ЖУК. Мерзенна особа...Ж-ж-ж-жах! (Пішов).

МУРАХА. Один на одного киваєте,а віз не з місця. (Мовчання)
Мені що, своїх гукнути?...Вони вмить...

КОНИК. Самі упораємось.

МЕТЕЛИК. Але не зараз же цим займатися! (Милується собою у дзеркальці)

КОНИК. Звичайно,звичайно...Справа добра...Гадаю, що наступного разу обов'язково...Ось тільки закінчаться змагання, візьмемо кубок, і тоді... тоді і за місток можна взятися.

БАБКА-СПІВУНКА. А в такий ранок...Тільки співати і танцювати. Тру-ля-ля-ля! Тру-ля-ля-ля-ля! (Кружляє)

МУРАХА. Дозвольте, я гукну свою малечу...Мурашок. Люблять вони, коли ви співаєте.

БАБКА-СПІВУНКА. Кличте! Безумовно, кличте! Я задля них із задоволенням заспіваю і затанцюю.

(Мураха кличе своїх Мурашок. Ті з'являються і тягнуть за собою якусь річ, прикриваючи її від стороннього погляду. Співунка танцює і співає)

ЛІТНЯ ПІСНЯ ДЗИЗИ

Ось і літо прийшло,
Радість всім принесло,
Й дарує нам сонце тепло!

Все цвіте навкруги:
І гаї,і лани,
І на серці моєму легко!

Стала тепла земля,
Стала добра земля,
Тру-ля-ля! Тру-ля-ля! Тру-ля-ля!

Буде сонце палати,
І усіх зігрівати,
Тру-ля-ля!Тру-ля-ля! Тру-ля-ля!

Не сумуйте вже, друзі,
Не нудьгуйте вже ,друзі
Смуток, друзі мої, не для нас!

Заспіваємо разом,
Затанцюємо разом,

(У кінці пісеньки з'являється Жук.)

ЖУК. Я, здається , казав, щоб біля мого дому ніяких концертів не було!

(Маленькі Мурашки відкривають покривало і підносять Співунці великий кошик солодощів. Свіжих березових бруньок)

МУРАШКИ. Прийміть, дорога Співунко, від вдячних маленьких глядачів. Вони дуже, дуже раді... І просять не забувати їх... тобто нас... Ви надали їм... тобто нам... таку радість, таку радість...

БАБКА-СПІВУНКА. Ой, що ви! Навіщо мені так багато?...

КОНИК. Не будьте такою скромницею. Беріть! Це ж за ваш труд!

БАБКА-СПІВУНКА. Який там труд?! Мені співати і танцювати самій приємно, а коли приємно й іншим, це ж подвійна радість. Яка ж плата за радість?

МУРАШКИ. Не ображайте нас, беріть!.

БАБКА-СПІВУНКА. Ну, дякую вам, дорогі Мурашки! Мої улюблені березові бруньки!

(Мурашки залишають кошик і йдуть. Співунка розгублена, не знає, що робити з кошиком.)

МУРАХА.(Дивиться у кошик) Ось і сюрприз!

БАБКА-СПІВУНКА. Беріть, беріть! Пригощайтесь!

МУРАХА. Ну що ви... Це вони постаралися задля вас! (Йде)

ЖУК. (Бере бруньки) Еге ж... чудова річ.(Бере ще). Рідкісні ласощі. (Бере ще). Мій дід дуже любив їх... І я теж...

КОНИК. (Бере з кошика і кладе у свою сумку).Щедрий подарунок! Ви заслуговуєте його. Тільки ви така скромненька. А це зараз не в моді. (Знову бере з кошика). Ніхто не оцінить. Сміятися будуть.

МЕТЕЛИК. Ах...(Бере бруньки) Дивовижна щедрість! (Їсть). Дуже смачно! А я ось пурхаю, пурхаю... своїми чудовими крильцями махаю, і ніхто мені нічого не подарує. Дивовижна несправедливість! І де у всіх очі?! (Бере бруньки). Як зіпсувався нині смак. Ніхто не може оцінити прекрасного. (Дивиться у люстерко.)

ЖУК.(Підходить до кошика , заглядає всередину) Хм... я гадаю, що ці бруньки, що лишилися, надто великі для тебе, кумасю. Ти їх і не проковтнеш. Вони... мабуть...Хай краще полежать у мене, ати зголоднієш, можеш і поїсти.

(Жук тягне кошика до своєї домівки. Інші побігли у своїх справах. Лишились тільки Співунка та Павук. Співунка збентежена тим, що сталося.)

ПАВУК. Ось так! Хе-хе-хе!

БАБКА-СПІВУНКА. Що « Хе-хе-хе »? Що означає твоє « ось так»?

ПАВУК. Я нічого... Думки вголос.

БАБКА-СПІВУНКА. Можеш свої гидкі думки лишити при собі.

ПАВУК. Наплюй ти на них... Давай краще дружити зі мною. Йдемо до мене в гості! Я тебе пригощу сушеними комахами.

БАБКА-СПІВУНКА. Фу-у-у! Що ти таке говориш! Жах!

ПАВУК. А бажаєш, затанцюю й заспіваю! Тонесеньким голосочком!

БАБКА-СПІВУНКА. Тебе не зрозумієш. Якийсь ти не такий...

ПАВУК. Я правильний Павучок! Добренький Павучок!(Танцює і співає.)

ПІСЕНЬКА ПАВУЧКА

Я маленький павучок,
Тонесенькі лапки,
Затанцюю гопачок,
Тут, навколо хатки!

Я співати не навчився,
Бо давалось тяжко,
Але добрим уродився,
Хоч й вірити важко!

Я маленький павучок,
Павучок – Хрестовичок..
Приховався і мовчок!

(Павук наближається до Співунки, намагається обплести її павутинням.
Співунка тікає, показавши йому носа.)

ПАВУК. Зірвалося! Ну, почекай! Ти у мене ще потанцюєш!

ЗАТЕМНЕННЯ

КАРТИНА ДРУГА.

Літо. Декорація попередньої картини. Коник ремонтує свій будиночок і наспівує пісеньку.

ПІСНЯ КОНИКА

Не потрібен тим курорт,
Хто безмірно любить спорт!
Біг підтюпцем – оце так!
Будеш дужим, як Спартак.
І комасі, і блошиці
Спорт потрібен як водиця,
Він дає нам спритність,
Крильцям нашим міцність.

Хай одним миліше комфорт,
А другим косметика,

Для мене ж найкраще спорт
І легка атлетика!

(З'являється Співунка з драбинкою.)

КОНИК. Ой! Ви нікуди не поспішаєте?

БАБКА-СПІВУНКА. М-м-м...Я хотіла...А що?

КОНИК. Допоможіть мені. О, давайте сюди вашу драбинку! І потримайте її.

БАБКА-СПІВУНКА. Будь ласка.

(Співунка тримає драбинку, на яку залізає Коник.)

КОНИК. (Прибиваючи ставню) А як ваш будиночок? Він, мабуть, теж потребує ремонту? Наближається осінь. Незабаром почнуться дощі.

БАБКА-СПІВУНКА. Я як раз хотіла...

КОНИК. (Не слухаючи її) Потримайте і ще отут...

ДЗИГА. Будь ласка. Так я хотіла...

КОНИК. А до речі, де ви мешкаєте?

БАБКА-СПІВУНКА .Тут... недалечко...поряд з вами...

КОНИК. Не знаю...не знаю... не бачив. Всі будиночки знаю, а ваш... не доводилось.

БАБКА-СПІВУНКА. Та, власне кажучи... я ... У мене це ...

КОНИК. (Не слухаючи її) Ос ь і все! Га? Як? Здорово? Так-то! Не будиночок , а лялечка!

(Співунка зібралася було вже йти у своїх невідкладних с правах, як з'являється Метелик – Пістрянка. Вона тягне кошики, доверху наповнені їжею.

МЕТЕЛИК. О, як раз до речі. (Зупиняється і ставить кошики додолу.) Дороженька подружко, допоможи віднести до мого будиночка цей тягар... Я не донесу...

БАБКА-СПІВУНКА. Будь ласка! (Бере кошика і несе у будиночок Пістрянки. Зразу ж виходить, збираючись у своїх справах, раптом Коник зупиняє її)

КОНИК. Куди ж ви?! А всередині... Там ще багато роботи. Будь ласка, проходьте.

БАБКА-СПІВУНКА. Будь ласка !(Нерішуче йде в дім, слідом за нею Коник.)

(З'являється Жук. Він тягне деревину до себе в хату. Зупиняється біля містечка, а ступити на нього не наважується. Але все ж ступає – місток провалюється, і Жук з деревиною падає у рівчак.)

ЖУК. Рятуйте! Допомож-ж-ж-жіть! Кара-а-а-ул! Гину!

(З'являється Павук.)

ПАВУК. (Жуку) Борсаєшся? Ну-ну, борсайся, борсайся! Це тобі наука. Плавати треба вчитися з дитинства, друже. Хе-хе-хе!

ЖУК. Ти... буль-буль-буль... Чого ти стоїш? Я ж потопаю ! Буль-буль-буль!

ПАВУК. Хе-хе-хе! Не терплю води. У мене страх перед нею. (Відходить від Жука, який тоне .)

(З будиночка виходить Співунка.)

БАБКА-СПІВУНКА. Ос ь тепер я займуся своїм будиночком. (Побачила , що у рівчаку борсається Жук), що це , кумасю , ти робиш? Рибалиш?

ЖУК. (У відчаї) Я тону -у-у - ! Допоможи, кумо! Як рідня, допоможи!

БАБКА-СПІВУНКА. (Заметушилася по галявині) Зараз,зараз! Тримайся! Ос ь за цю деревину. Тримайся, ріднесенький! (Намагається витягти Жука) Який ти важкенький... Мені одній не здужати. (Побачила Павука) Допоможи, будь ласка, його витягти з води.

ПАВУК. Була б турбота. Нехай собі борсається, все ж таки розвага.

БАБКА-СПІВУНКА. Який ти... а говорив – добренький. А втім... (Махнула на Павука ручкою). (Стукає до Коника) Коніку, виходь швидше, Жук тоне !(Кричить) Пістрянка, Мурашка, Швидше! Біда! Жука рятувати треба ! Допоможіть, будь ласка!

(З'являються Коник, Метелик і Мураха. Біжать до рівчака і всі разом рятують Жука.)

БАБКА-СПІВУНКА. (До громади) Дякую вам, щиро дякую! Ви...ви...Справжні друзі!

ЖУК. (Ніби виправдовуючись) Розумієте...Посковзнувся...І...(Убік Співунці) Якби не вона...Ж-ж-жах!

МУРАХА. Я давно казав: місток підремонтувати треба. Нумо, давайте. Всі дружно!

БАБКА-СПІВУНКА. Я от тільки збиралась... Та гаразд... Давайте!

МУРАХА. Мені здається, що ця деревина нам згодиться. Вона як раз...

ЖУК. Деревина – то моя...

КОНИК. Ну от, знову моя... Так м и нічого не зробимо.

МЕТЕЛИК. Він страшений скнара. Все моє та моє.

ЖУК. Сама - то не дуже... В хату до себе не пустиш.

МЕТЕЛИК. І навіщо тільки ми його рятували? Цього скнару знову втопити б.

БАБКА-СПІВУНКА. Що ви таке кажете!

ПАВУК .Хе -хе-хе! Хе-хе-хе!

БАБКА-СПІВУНКА. Знову ви зі своїм смішком. Самі розберемось, що до чого. Без тебе.

МЕТЕЛИК. Я не можу працювати, коли цей (Убік Павука) стоїть і дивиться. Проженіть його! (Жуку) Ну, будьте мужчиною!

ПАВУК. Не треба Не треба! Будь ласка, я сам піду. (Ховається за кущем і звідти підглядає.)

МЕТЕЛИК. (Жуку) Що ж ви, немовби неживі! Хочете, щоб за вас інші працювали?

ЖУК. У мене правило: поспішність до добра не доведе. Цього вчив мій...моя...

МЕТЕЛИК. (Перебиваючи) О, Боже!

МУРАХА. Я гадаю, із особистого досвіду, що нам в роботі допоможе пісня.

КОНИК і БАБКА-СПІВУНКА(Разом) Правильно! Давайте з піснею.

(Співунка почала пісню, її підхопили всі інші.)

РОБОЧА ПІСНЯ

Разом , друзі, узялися.
Та за діло прийнялися.
Щоб робота закипіла,
Не потрібна зовсім сила.

Назбирали ми багато
Деревин навколо хати,
Будемо робити міст,
Бо до всього є в нас хист!

Нумо, друзі, швидше кроки,
Ледацюги, геть з дороги!
Узяли, підняли вгору,
Потягли і ось...
Збудували міст на славу.
Це тобі не щось!!!

(Ремонт містка закінчено).

МУРАХА. Ось бачите, що значить взятися дружно.

ЖУК. Так... Гарний місток вийшов. Шкода тільки деревини. Добра була деревина.

СПІВУНКА. Ти знову, кумасю, за своє...

КОНИК. Послухайте, у мене геніальна ідея! Відсвяткувати будівлю нашого містка... і влаштувати концерт!

МУРАХА. Непогана думка.

КОНИК. І ваших Мурашок запросити. Чудо вий , організований глядач! Я запрошу своїх фізкультурників.

БАБКА-СПІВУНКА. Так, так... звичайно. Я дуже люблю концерти. (Конику) Ви будете акомпанувати.

КОНИК. Хай кожен щось виконає. Хто що зможе. (Жуку) Ось ви, наприклад, ...будете піднімати важкі речі.

ЖУК. Ні, вибачайте! У мене печінка... і взагалі... ви без мене... я до цього не здатний... Мій дід...

ПАВУК. (Виходячи із схованки.) Чому же ви мене не запрошуєте? Я люблю різні концерти. (Відводячи Метелика вбік), і я к ви терпите цього хвалька? Скрізь він, та він...

МЕТЕЛИК. Ну от, знову!.. Скільки можна про одне і теж! Ви нам неприємні. Розумієте, не-при-єм-ні! Ідіть, звідкіля прийшли.

ПАВУК. Хе-хе-хе! Ось як ви зі мною... Не ввічливо, не ввічливо. А мені приємна наша зустріч. Дуже приємна! Я в ас всі х люблю! Як ріднесеньких! Ха-ха-ха! Обож-ню-ю!

КОНИК. Ми, мабуть, проживемо без твоєї любові! Йди! Йди!

ЖУК. Тобі сказано, йди! Чого ж ти чекаєш?

БАБКА-СПІВУНКА. Залиште його!

ПАВУК. (Жалісно) Женуть мене, маленького, беззахисного Павучка...

(Жук з нетерпінням повернувся до нього.)

ПАВУК. Добре, добре! Я іду, іду Але запам'ятайте: прийде і мій час! Прийде! І моє свято прийде! (Втікає)

ЗАТЕМНЕННЯ

КАРТИНА ТРЕТЯ

Осінь. На галявині споруджено естраду. Навколо неї розмістилися глядачі. Одягнений у фрак, виходить Коник.

КОНИК. О-о-о! Я бачу моїх завзятих спортсменів - стрибунів, і серед них працюючих Мурашок. Дорогі друзі, ми сьогодні зібралися на свято, овіяне смутком, бо ми прощаємося з літом і зустрічаємо осінь. У такий урочистий день навіть я змінив спортивний одяг на фрак. Але і осінь по-своєму чудова. Чудова природа і незвичайні мешканці цієї місцевості, котрі прикрашають її. А ось одне з надзвичайних створінь – наша улюблена красуня, лісова Співунка. Вона своїми стрибками... М –м-м-м... тобто, я хотів сказати, своїми піснями і танцями, розвіє наш смуток. Просимо!

(Аплодисменти, Вийшов Жук зі своїм кріслом, примостився у ньому. На естраду випурхнула Бабка-Співунка і закрутилася, закружляла у танку. Знову пролунали аплодисменти.)

КОНИК. Браво! Бра –а – аво!

(У залі підхопили поклик. Бабка-Співунка співає і танцює. Коник акомпанує на скрипці.)

ПІСНЯ ДЗИЗИ

Літо промайнуло,
Осінь на порозі,
Холодом дмухнуло,
Листя на дорозі.

Пожовтіли зелені поля,
Холоднішає, стигне земля.
Але нічого нам сумувати,
Разом будемо пісні співати,
Закружляємо всі у танку,
Тру-ля-ля! Тру-ля-ля! Тру –ля - лю !

Нехай співи та сміх
Звеселять нас усіх,
Тру-ля-ля! Тру-ля-ля! Тру – ля -лю!

(Раптом під час танцю на естраду вийшов Павук.)

ПАВУК. (Кидаючи квіти під ноги Співунці) Ти мене стурбувала, дорогенька!

(Павук непомітно протягнув через всю естраду павутинку. Співунка, танцюючи, спіткнулася і зламала ніжку.)

ДЗИГА. Ой! (Падає) Ой,ой! Нога!

(Коник схилився над Співункою)

КОНИК. (Намагаючись підвести її) Мураха, допоможи! Пістрянка, що ж в и?..

(На естраду виходять Мураха та Метелик - Пістрянка. Жук продовжує сидіти в кріслі. Павук спокійненько спостерігає.)

КОНИК. Заспокойтеся, загоїться.

МЕТЕЛИК. Ще не все загублено. Співати ж ви ще можете.

БАБКА-СПІВУНКА. А-а, що ви таке говорите!

КОНИК. Треба її посадити... О! У крісло. (Підходить до Жука). Будь ласка, дозвольте посадити у крісло нашу красуню Співунку .

(Жук мовчить.)

Ви бачите, що їй важко стояти...

ЖУК. Ну, покладіть її. І , взагалі, для чого гарячкувати?

КОНИК. Унікально! І це родич!

ЖУК. Вистава закінчена, і я збираюся йти додому.

КОНИК. Ну, і йдіть... а крісло... врешті, заберете його потім.

ЖУК. Хм... Це ж крісло-ліжко... Я на ньому... тобто буду спати... Ж-ж-ж-жах! (Підвівся з крісла)

(Коник, Мураха і Метелик підносять Співунку до крісла і саджають її на ньому, силою відпихаючи Жука. Інші глядачі , погомонівши, співчуваючи, йдуть геть.)

ПАВУК. (Метушиться біля Співунки.) Ніжку, ніжку обережно. Їй же, бідоласі, боляче!

(Посадовивши Співунку у крісло, трохи поспівчували , позітхали мешканці нашої маленької галявині і почали нудитися.)

МЕТЕЛИК. Ой! У мене варення стигне... треба його по пляшечках розлити.
(Співунці). Я вам принесу, малинового. (Полетіла).

МУРАХА. А у нас... Мурашок розпорядок суровий: вчасно не з'явився – догана! Ви вже вибачте... (Зникає).

КОНИК. Що, полегшало?

БАБКА-СПІВУНКА. Не знаю... Ні... Боляче!..

КОНИК .Ух , ти... У мене ж сьогодні тренування, готуємося до змагання.
(Жуку) .Подивиться за нею, а я побіжу переодягнуся.

(Коник пострибав. Пауза. Співунка сидить, зажурившись , у кріслі. Біля неї стоїть Жук. Трохи далі Павук, ніби чогось вичікуючи.)

ЖУК. Ну, а що далі?

БАБКА - СПІВУНКА. Не знаю...

ЖУК. Я не наймався тут довго стовбичити... Ж-ж-ж-жах!

БАБКА-СПІВУНКА. Так, страшенно не пощастило... як же зараз?

ЖУК. Що «зараз»? Мій прадід ламав ноги – зрослися. Я теж ламав ноги – зрослися. Десь з того часу завалялась у мене милиця. Зараз її принесу. Хм. Ж-ж-ж-жах!

(Жук пішов у свою домівку. Павук ходить навколо крісла , начебто приміряючись до чогось.)

ПАВУК. Яка біда! Яка біда!

БАБКА-СПІВУНКА. Не розумію... І чого ти тут тиняєшся?

(З'являється Жук з милицею.)

ЖУК. (Простягаючи милицю) Ось. Потім повернеш. Річ потрібна. Згодиться... Так, на всяк випадок...

БАБКА-СПІВУНКА. Дякую!

ЖУК. Ну, ти той... Бери милицю і йди додому. Лягай у ліжко.

БАБКА-СПІВУНКА. У мене... Мені, звичайно, дуже незручно... Але ми ж родичі... Чи не пустиш мене до себе? На якийсь час... поки я видужаю?

ЖУК. Хм... Ні! І потім у мене тісно... одна кімната. Мені бабуся казала...казала... Забувати став. Ж-ж-жах!.. Ти вж-ж-ж-же йди до своєї домівки.

БАБКА-СПІВУНКА. А мені нікуди йти. У мене немає хатки.

ЖУК. Як ж-ж-же так?

БАБКА-СПІВУНКА. Все збиралася закінчити її... та якось... інші справи заважали... то концерти...то...

ЖУК. А-а-а! Концерти. Для тебе найважливіше концерти. Тобі б все співати та танцювати... Ж-ж-жах!

БА Б КА - СПІВУНКА. Так я задля них... (Повела рукою)

ЖУК. Ось нехай вони тобі і дають притулок. Дай крісло. Мені спати час. Вже пізно. Йди, кумасенько. Йди до своїх друзів. Прощай! До чого легковажний народ пішов. Ж-ж-жах!

(Жук взяв крісло і пішов до свого будиночка. Співунка намагається стати на милицю. Подув вітер, пішов дощ. Падає листя.)

ПАВУК. (Підійшов до Співунці) Ти довірся мені. Не бійся ! Я маленький , тебе не скривджу, лиха не заподію. Я тебе додому приведу. У ліжко покладу. Ніжку забинтую. Обіпрись на мене.

(Співунка, довірившись Павуку, поклала ручку на його плече і помалу пошкутильгала.)

ЗАВІСА

ДІЯ ДРУГА

КАРТИНА ЧЕТВЕРТА

Будиночок, де живе Бабка-Співунка. Вірніше, не будиночок, а недобудоване житло. Листя бузини замінює їй дах, билінки – ліжко, мрячить осінній дощ. На галявині з'являється Павук, який веде хвору Співунку.

БАБКА-СПІВУНКА. Ну, ось...: ми й пришли. Це мій будиночок...

ПАВУК. І ти це жалюгідне житло називаєш будиночком?

БАБКА-СПІВУНКА. (Сумно) Так...

ПАВУК. Ось у твоїх. друзів... справжні будиночки. Що ж так? Не справедливо, несправедливо...

БАБКА-СПІВУНКА Добре ! Дуже вдячна тобі за допомогу! А зараз іди... Я сама... (Кульгає на милиці до свого ліжка).

ПАВУК. Ні... Я тебе одну не залишу... Як же можна!

(Пауза. Павук із всіх боків оглядає жертву.)

БАБКА-СПІВУНКА. (Відчувши недобре) Ну, чого ж ти? ...Иди, іди, Павучок! Прошу тебе...залиш мене одну.

ПАВУК. (Не спускаючи з неї хижих очей). Ні-і-і! І не проси.

БАБКА-СПІВУНКА. Чом ти так дивишся на мене?

ПАВУК. Тому, що жалію. От я тобі зараз ніжку перебинтую...

БАБКА-СПІВУНКА. (Відсахнувшись від нього.) Не треба...не треба!

(Павук обплітає її павутинням.)

Ой! Що ти робиш?

ПАВУК. А ти гадала, що я дарма з тобою морочив ся? Дзуськи! Я все лі то навколо тебе тинявся , красуне ти наша... співачка, танцівнице наша... була наша , а тепер моя! Хе-хе-хе!

БАБКА-СПІВУНКА. Ось ти значить який!

ПАВУК. Такий, такий! Не гірший за твого родича Жука!

(З'являється маленький Мурашко. Співунка його помітила і мовчки подала знак, щоб той підійшов тихенько до неї.)

БАБКА-СПІВУНКА. (Мурашку тихо) Мурашечко ,дорогенький! Побіжи і скажи моїм друзям, що я... що мене...

(Павук прислухається)

МУРАШКА. Я миттю, тітонько Співунко!

(І тільки Мурашка націлився бігти , кликати допомогу, як Павук заступив йому дорогу.)

ПАВУК. Куди ти... такий жвавий!

(Павук схопив Мурашка й кинув його на павутиння. Мурашка завіс на ньому.)

БАБКА-СПІВУНКА. Я дуже прохаю тебе , відпусти його... відпусти Мурашка. Відпусти! Ну, благаю тебе!... Він же зовсім маленький!

ПАВУК. Ну що ти побиваєшся за цим нікчемним хлоп'ям.

МУРАШКА. Нічого, тітонько Співунко!... Не плачте! Не треба!..

БАБКА-СПІВУНКА. Це ти через мене... я винна... Пробач дорогенький , Мурашечко! Пробач!

(Почувся якийсь галас у лісі. Співунка прислухається.)
Ти чуєш, Мурашечко?! Це, може, мої друзі... Шукають мене! Ідуть рятувати.

ПАВУК. Хе-хе-хе! Пора б тобі забути своїх друзів-родичів. Зараз нас тільки двос, не враховуючи це маля. Я і ти! Ти і я! І навкруги більш нікого. Ти зараз моя власність, запам'ятай це! Що хочу, те і зроблю з тобою. Захочу – з'їм! Захочу - за сушу до весни.

БАБКА-СПІВУНКА. (Крізь сльози) Я завжди почувала, що ти прикидаєшся добреньким... (Павук підходить до неї). Не підходь! Я зараз так цією милицею трісну, що від тебе мокрого місця не залишиться! Ти жалюгідна, нікчемна Павучина!

ПАВУК. Ти явно мене недооцінюєш. Ну, та нічого. Я все витримаю і не покину тебе, як це зробили твої друзі! Ти ж крім мене ні кому не потрібна... така покалічена...

БАБКА-СПІВУНКА. Ні! Ні! І не кинули вони мене! (Крізь сльози) Не кинули! У них... У них... свої турботи... скоро зима ...

ПАВУК. Вони зараз сидять і п'ють солодкий чай з медом , ось і всі їхні турботи. Запам'ятай, ти їм була потрібна, коли співала і танцювала ! Іди до мене, я тебе обійму, пожалію .

БАБКА-СПІВУНКА. Ні! Ні! (Павук наближається до неї) Не підходь!

(Замахнулася милицею.)

(Павук все більше і більше обплітає її павутинням.)

ПАВУК. Ну, а зараз?(Натягає павутиння) Приємно? Може ти мені зараз заспіваєш свої пісеньки?

БАБКА-СПІВУНКА. (Долаючи біль) Ти... Ти...

ПАВУК. Ну, ну... Я слухаю! А ось я тебе зараз павутинкою навколо шийки. Ну, як? Скажи: « Мені приємно! Дуже приємно!» Ну, говори! Я тебе прохаю! Благаю!

БАБКА-СПІВУНКА. Не діждешся.(КРИЧИТЬ) А-а-а-а! Ряту-у-у-уйте!
Допомо-о-о-ожіть!

ЗАТЕМНЕННЯ

КАРТИНА П'ЯТА

Будиночок Коника. Коник зустрічає гостей. До нього приходять Метелик і Мураха.

МЕТЕЛИК. А ми до вас у гості.

КОНИК. Заходьте! Сідайте! Я вас чаєм почастую з медом.

(Гости сідають. Коник пригощає чаєм.)

МЕТЕЛИК. Чудовий мед. А я варення наварила .

МУРАХА. Добре у тебе, затишно! Але все ж чогось не вистачає!
Не можу збагнути: чого? О! Безумовно! Не вистачає пісень нашої красуні!
До речі, як вона там, наша лісова Співунка?

КОНИК. Ми кинули в бід і нашого друга. Як ми могли! Згадайте, вона все літо...

МЕТЕЛИК. Ну то й що, співала і танцювала ? І я так можу. (Співає)

Ах! Яка я гарна,
Ніжна і тонка!
Немов той вітерець легка.
І не зрівняються зі мною
Аж ніяк -
Всі квіти в полі, бо я маю
Добрий смак!
Ах! Яка вродлива
І тендітна я!
Усіх затьмарить в світі краса моя.
І навіть найгарніші квіти на луку

Бажають мати зачіску таку!

КОНИК .Ні , Пістряно. Ти співаєш для себе...Все собою милуєшся.
А вона співала для нас всіх! Отак-то! А скільки разів вона тобі допомагала мити підлогу, варити варення...А ти, Мурахо, пам'ятаєш, як вона сиділа з твоїми дітьми – мурашками, коли ти йшов по своїх справах в ліс... А скільки разів я просив про допомогу, і вона ніколи не відмовляла. Вона все робила для інших... А зараз...коли...Недобре! Негідно ! Я і про себе кажу.

МУРАХА. Ти, мабуть, маєш рацію, Коник! Не по-приятельськи ми обійшлися з нею. Мурахи так не роблять.

МЕТЕЛИК. Ну що, що ми можемо зробити?

КОНИК. Допомогти їй!

МУРАХА. Йдемо, не марнуючи часу!

МЕТЕЛИК. Що ж... Я-як всі... Тільки як же чай з медом? Я так про нього мріяла. Та ще цей Павук. Від нього добра не чекай...

КОНИК. А ми озброїмося чим хто зможе.(Дістає зі свого скарбу вили, лопату, косу.) Беріть. Це на всяк випадок. От визволимо з біди Співунку, тоді разом і поп'ємо чаю. Пішли!

ЗАТЕМНЕННЯ

КАРТИНА ШОСТА

(Галявина. Ідуть Коник, Метелик і Мураха.)

КОНИК. (Кличе) Співунко-о-о!! Де ти-и-и-!

МУРАХА. Ау-у-у! Співунко-о-о!!

МЕТЕЛИК. Ніде її нема!

КОНИК. Не занепадайте духом. Ми ще не все обшукали.

(По дорозі їм назустріч йде Жук.)

ЖУК. Чого ви всі галасуєте?

КОНИК. Шукаємо нашу Співунку. Пропала вона Пішли з нами.

МУРАХА. З нею все могло скоїтися...

МЕТЕЛИК. В и он який дужий. Навіть Павук вас не здолає.

ЖУК. А я так гадаю, що з цим жалюгідним Павучком ви самі упораетесь. Он як озброїлися! Ж-ж-жах!

КОНИК. Пістрянка, не проси його! Він весь ніби із заліза, до серця не доберешся

МЕТЕЛИК. Так, так! Серця у вас немає!

КОНИК. Тільки й того, що гарні роги. Та навіщо вони вам?

ЖУК. Ці роги мені дісталися у спадщину від мого прадіда. Він був відважним Жуком. Я у всьому схожий на нього.

КОНИК. Ну, і милуйтеся ними! Повісьте на стелю! (Гаряче) Ви ніколи не будете брати призи! Вам не бачити нагород і кубків за сміливість, відвагу, хоробрість і... Милуйтеся своїми рогами! Ми зневажаємо вас! І більш не глянемо у ваш бік!

МЕТЕЛИК. І навіщо тільки ця дивачка Співунка вас рятувала?

КОНИК. Ходімо, друзі! Що з ним говорити?!

ЖУК. Знову гарячкуєте, і все даремно! Поспішність, вона...

МУРАХА. Тільки запам'ятайте: ще раз у біду потрапите – з нею удвох і залишитесь!

ЖУК. Самі свою подругу кинули, а тепер розкудкудакалися
Ж-ж-ж-жах!

(Коник, Мураха і Метелик пішли далі. Жук дивиться їм
вслід.)

А може, все ж таки... Ні! Не треба йти... Мій пра... пра... Га? Правильно. Все вірно!... Не треба йти! Та-а-к! Ситуація! Ж-ж-ж-жах!

ЗАТЕМНЕННЯ

КАРТИНА СЬОМА

В хатинці Співунки. Павук у тій позі, у якій його залишили, обірвавши картину. Він обплів Співунку павутинням. Співунка борсається, намагається вирватися з полону. Павук ось вже дотягнувся до неї, ось вже протяг свою мохнату лапу.

БАБКА-СПІВУНКА. Ну, послухай, Павучок! Ти пожартував, ч и не так? Пожартував і зараз відпустиш нас. Маленьку Мурашку мати чекає... Хвилюється...

ПАВУК. Які вже тут жарти?

БАБКА-СПІВУНКА. Виходить, що ми вже не будемо радіти сонечку?... Не будемо милуватися квітами, травичкою?...

ПАВУК. Вважай, що так!

БАБКА-СПІВУНКА. Почекай... а як же... Ну, чому ми повинні засмучувати один одного? Завдавати болю? Ну, чому?

ПАВУК. Це що, ти мене розжалобити хочеш? Даремно старася. І, взагалі, своїм и балачками ти мене набридла.

(Павук підкрадається до Співунки.)

ДЗИГА. (У відчаю) Ко-о-о-ни –и-и-ик! Пістряно-о-о!

ПАВУК. Хе-хе-хе! І чого ти така нерозумна... Я ж тобі кажу: кричи, не кричи, ніхто не почує! Хе-хе-хе!

(У цей час з'являються Коник, Метелик і Мураха.)

КОНИК. Стій, нікчемний Павучино! Не смій її чіпати!

ПАВУК. А-а-а! Захистнички з'явилися! Давайте, давайте до мене в гості! Тут зараз я хазяїн!

БАБКА-СПІВУНКА. Прийшли! Прийшли, мої любі! Я знала, що ви прийдете! Я вірила!

КОНИК. Вперед, друзі!

(Коник сміливо кинувся на Павука. Але той приготував для нього пастку. Коник заплутався.)

ПАВУК. Ну! Давай, давай!...Плигай! Борсайся! Хе-хе-хе!

МУРАХА. (Кинувся на допомогу) Погано ти нас знаєш, Павучино!
(Заплутався у павутинні) Пусти! Пусти, а то...

ПАВУК. Ну, ну!... Побачимо, як ти звідси виберешся... Сидів би краще у своїй мурашиній купі і мовчав.

(Пістрянка тільки змахнула крильцями, як зразу ж упала, судорожно виваючись із павутиння)

МЕТЕЛИК. Що це? Я не можу рушити з місця!... Допоможіть мені!

ПАВУК. Хе-хе-хе! Я знав, що ви прийдете! Знав!... Чекав вас!
Чекав! І приготував на такий випадок... Для кожного поодинці... пастку.
Тепер можу всіх, зразу всіх... Ам, ам... Можу засушити до весни.

БАБКА-СПІВУНКА. Навіщо, навіщо ви це зробили? Коник! Пістрянка!
Мураха!

Дорогі мої! Тепер ви всі загинете, і все через мене!

КОНИК. Ми не загинемо! Не загинемо! Тримайся, Співунко! Буде занадто несправедливо... якщо він... якщо він... Тримайся!

(Друзі намагаються вибратися з павутиння. Воно їх все більше і більше обплутає.)

ПАВУК. Я ж вам казав, що буде і у мене свято! Ось воно, моє свято! Хе-хе-хе!

(Бідні полонені вибилися з сили і завмерли. Павук у цей час танцює навколо них і приспівує.)

ПІСНЯ ПАВУКА

Уродився я на світ
Слабкий і худенький,
Хоч не маю я грошей,
Але ж я хитренький!
Ось який я павучок,
Павучок – Хрестовичок!

Скільки треба, подожду,
Звик завжди терпіти.
І нарешті дочекаюсь
Жаданої миті!
Павучок – хрестовичок
Схватить Бабцю і мовчок!

(І ось, коли Павук святкує перемогу, а наші друзі загубили останню надію і сили, з являється Жук. Павук завмер, насторожився.)

БАБКА-СПІВУНКА. (Зібравши останні сили) Жук! Ти прийшов?! Прийшов!

ЖУК. Я подумав... Все ж таки , мабуть, треба йти!... (Павуку) Гей, ти! Досить тобі розбій чинити!

(Жук своїми гарними оленячими рогами розриває павутиння і визволяє наших полонених.)

ПАВУК. Змилуйся, дорогий Жук! Глянь на мене. Я ж маленький, шкоди не заподію. Ти тільки дунеш, і мене немає. Ти гарний, розумний, що тобі зі мною битися! Давай будемо дружити!

ЖУК. А ну, давай звідси ! Мій дід не переносив Павуків... І я - теж .

ПАВУК. (Тікаючи) Я зараз! Я миттю!

ЖУК. Гляди, на очі мені не потрапляй!

(Павук щез. Всі радіють.)

КОНИК. Ура-а-а! Ми врятовані! (Жуку) Вибачте... Я погано про вас думав.

ЖУК. Пусте. Я ж казав , не треба гарячкувати.

БА БКА-СПІВУНКА. Маленького Мурашка звільнить. Павук його теж заплутав.

(Жук звільняє Мурашку. Співунка обняла Жука і розцілувала . Жук розчулився. Змахнув сльозу. І знову виповзає Павук.)

ПАВУК. Я вирішив, що бі...бі...бі...

(Але не встиг договорити. З'явився чорний Крук, взяв у дзьоб Павука і полетів.)

БАБКА-СПІВУНКА. (Услід Павуку) Ні, негідний Павучино! Свято все – таки на нашій вулиці! І воно буде з нами завжди! А ніжка... нічого ...Вона зростеться

(І ось все навкруги зацвітає. Осінь обертається у весну, котра цвіте в душі кожного.)

МУРАХА. А у тебе і хатинка не добудована. Це ми миттю!

(Мураха свистить, скликаючи своїх Мурашок, і вони миттю прибігають.)

МУРАХА. Гей! Мурахи!
Як там справи ваші?!

МУРАХИ Наші справи як завжди,
Добрі справи, хороші!
Нас багато ,і є у нас закон –
Один за всіх і всі за одного!

МУРАХА. Що нам хату збудувати?
Все це нам знайоме,
Деревин тут назбирали,
Потім їх Прилаштували,
Закріпили дах, димар,
І хата готова!

(Мурашки закінчують будувати хатку Співунки.)

СПІВУНКА,КОНИК, МЕТЕЛИК.(Разом)

Гей, Мурахи !
Як справи ваші?!

МУРАХИ . Наші справи добрі,
Праця – це життя,

Разом подолаємо

Труднощі буття.

Що нам хату збудувати,
Нумо, друзі – Му-ра-хи!
Буде Бабка хату мати,
Ось які ми мо - ло- діці!

(Співунка виходить на середину сцени і починає співати, всі підхоплюють пісню .Зал теж співає.)

Не страшні нам павуки,павуки,павуки -

З нами друзі мурахи,мурахи,мурахи!
Допоможе нам в біді добрий Жук, хоробрий Жук.
Не злякає нас ніяк чорний Крук, великий Крук!
Разом будемо завжди, ми завжди, м и завжди _
Всі комахи: я і ти, я і ти, я і ти!

ЗАВІСА